

IGNASI FARRERES

“L’augment del salari mínim és una decisió de justícia social”

L'economista i exconseller de Treball de la Generalitat analitza la situació econòmica actual i la tasca del Col·legi

ADRIÀ GRATACÓS TORRAS, periodista
cecpremsa@coleconomistes.cat

Licenciat en Ciències Econòmiques i màster en Direcció i Administració d'Empreses per ESADE, Ignasi Farreres va ser conseller de Treball de la Generalitat de Catalunya durant més d'una dècada, on la seva tasca va destacar per l'impuls de la petita empresa, la creació de la renda mínima garantida d'inserció (PIRMI) i la creació del Servei Català de Col·locació. Actualment és president del Centre d'Estudis Econòmics i Socials, i enguany celebra el 50è aniversari com a membre del Col·legi d'Economistes de Catalunya.

Vostè compleix mig segle com a col·legiat. Quina opinió li mereix la tasca feta des del Col·legi d'Economistes de Catalunya?

Crec que és bo que els professionals, tant en l'àmbit privat com públic, pertanyin a una corporació o un col·legi professional que defensi els interessos de la professió i faciliti el contacte amb companys de la mateixa formació acadèmica. La meua col·legiació em va permetre, des del primer moment, poder estar al dia a nivell professional i formatiu. Els col·legis oficials fan una funció social i corporativa immensa que permet mantenir la cohesió del col·lectiu.

Al llarg d'aquests 50 anys ha pogut viure des de dins l'evolució del Col·legi d'Economistes. Què en destacaria?

Amb aquests anys he constatat que el CEC cada vegada és més present a la societat,

mitjançant activitats, pronunciaments públics, enquestes de situació econòmica... crec que és un servei que ha anat augmentant i ha aconseguit tenir cada cop més presència, intensitat i incidència. I ho ha fet no dedicant-se únicament a assumptes interns, sinó projectant també el seu pensament sobre la societat. He tingut la sort de participar-hi activament i de viure com el CEC ha estat àgil per adaptar-se a les necessitats de la societat.

El Centre d'Estudis Econòmics i Socials (CEES) té l'objectiu d'estudiar i investigar la realitat i la problemàtica econòmica i social catalana, espanyola i europea dins del marc de la globalització i proposar possibles solucions. Quina valoració fa de la conjuntura econòmica catalana?

Bona però amb cautela. Després de la gran crisi iniciada el 2008 portem uns anys de creixement econòmic positiu. Ara ens anuncien una desacceleració per als propers

exercicis; alguns alarmistes confonen desaccelerar amb decreixement i crisi. El terme desaccelerar vol dir que hi haurà creixement positiu encara que amb menys intensitat. És el que significa quan passem del creixement del 2,6% produït el 2018 al 2,2% anunciat per al 2019 i el 2% el 2020.

Ens diuen que alguns vents de cua deixaran de bufar, com el preu del petroli, els tipus d'interès o les relacions comercials entre els EUA i la Xina. Això ens obliga a fomentar els nostres propis vents de cua. Les nostres produccions continuen sent competitives en costos i en qualitat, per tant, cal mantenir el ritme positiu d'exportacions. També una modificació del turisme, apostant per un turisme de més qualitat i despesa *per capita* pot ser positiu.

Parlem ara del mercat laboral. Catalunya va tancar el 2018 amb les xifres d'atur més baixes des de l'inici de la crisi econòmica, el 2008. Però l'enquistament de la temporalitat i la pèrdua de poder adquisitiu dels treballadors són rèmores del mercat laboral. Cal una nova reforma laboral estructural?

No cal una nova reforma. Potser seria precís introduir-hi alguns retocs o compensar alguna de les seves conseqüències. Per exemple, és evident que la crisi i la reforma laboral van propiciar l'ajustament salarial. Es va guanyar competitivitat per la via dels costos laborals. Una vegada assolida la recuperació econòmica, els salaris han de

“El Col·legi és un servei que ha anat augmentant i ha aconseguit tenir cada cop més presència, intensitat i incidència”

tornar a pujar, han de recuperar poder adquisitiu i el consum intern ha de créixer. Així mateix, els convenis col·lectius han de recuperar vigor. Aquests dies de gener del 2019 s'ha arribat a un acord en el conveni col·lectiu del tèxtil i la confecció, que estableix un salari mínim de 14.000 € anuals. Aquest és el canvi que cal seguir.

En general, la temporalitat és una característica inherent a certs tipus d'activitats de caire esporàdic o intermitent. No es pot suprimir, ja que suposaria la desaparició de molts llocs de treball. El que passa és que sovint es fa un ús inadequat i abusiu del contracte temporal aplicant-lo a tipus de feines que requereixen d'un contracte indefinit. Això genera també més precarietat de la indispensable. S'ha de treballar en la direcció de donar ple sentit a la paraula flexiseguretat, que alguns interpreten sols en l'accepció de la flexibilitat però s'obliden de la seguretat.

L'atur juvenil és elevadíssim; quines idees creu que podrien contribuir a revertir aquesta situació?

És normal que l'atur juvenil sigui elevat, especialment en els trams d'edat més joves. Els nois de 16 anys, a excepció d'aquells que estudien, es converteixen en demanants d'ocupació. Per què no són contractats? Per diferents causes, com ara portar la motxilla del fracàs escolar a sobre, no posseir qualificacions professionals mínimes o no tenir formació suficient en llengües. En moments d'eufòria de la construcció o del

“Tampoc no seria absurd que l'augment de l'SMI fos aplicat tenint en compte l'IPC de cada territori”

turisme, molts joves que estaven en fase de formació van abandonar els estudis per passar a ocupar feines poc qualificades però ben retribuïdes. Les sortides s'han de cercar en acabar de formar-se i estudiar idiomes, traslladant-se si convé a països de la Unió Europea per agafar experiència. També s'ha d'inculcar la flexibilitat geogràfica per trobar feina.

Pel que fa als joves que tenen estudis veiem com a Espanya i a Catalunya comptem amb un desequilibri acusat entre les vocacions i oficis elegits. Tenim un excés d'estudiants universitaris, cosa que fa que els costi trobar feina relacionada amb la seva formació. Per contra, hi ha un dèficit acusat d'estudiants de formació professional. Es dona la paradoxa que molts llocs de treball oferts per les empreses no s'ocupen per manca de joves amb la formació necessària. S'hauria de fer un esforç per intentar prestigiar la formació professional, ja sigui en etapes de formació inicial o mitjançant la introducció progressiva de la formació dual, especialment per la via dels gremis.

També els professionals sèniors estan patint certa estigmatització i dificultats per accedir al món laboral. Com es pot combatre?

En aquestes dificultats hi concorren diverses circumstàncies, unes d'objectives i d'altres subjectives o una barreja d'ambdues. Els sèniors, normalment, tenen familiars a càrrec, cosa que fa que aspirin a ingressos superiors. Tenen experiència professional però també poden tenir mancances de formació, especialment en noves tecnologies i digitalització. I a això s'hi afegeixen més dificultats per reciclar-se i actualitzar-se laboralment.

Hi ha una mentalitat difosa entre alguns empresaris de preferir un aspirant jove a un de més gran per a un mateix lloc. Pensen que serà més dúctil i adaptable a la feina. Els sèniors aspiren més a assolir una jubilació anticipada en condicions econòmiques mínimes que a cercar una feina de mínims. Una altra sortida que tenen els professionals sènior passa per fer valdre la seva experiència i convertir-se en un empresari per compte propi.

La mesura presa per l'executiu espanyol d'apujar el salari mínim interprofessional (SMI) fins als 900 € pot jugar a favor o en contra de la recuperació del mercat de treball?

Contra les previsions pessimistes del Banc d'Espanya, diverses investigacions d'arreu no permeten afirmar que els augments de l'SMI tinguin conseqüències negatives so-

bre el nivell d'ocupació. El cas més recent és el d'Alemanya, on l'SMI es va elevar als 1.498 € mensuals i no ha empitjorat l'atur. En un context de creixement econòmic i de millora de la productivitat, un augment de l'SMI és perfectament assumible. Pot donar-se el fet que alguns llocs de treball molt poc productius es perdin, però podrien ser compensats sobradament pels nous llocs creats per l'expansió econòmica. En tot cas, l'augment de l'SMI en un país com el nostre –que és molt inferior al dels principals països del nostre entorn– és una decisió necessària de justícia social.

Ara bé, és evident que no tots els territoris d'Espanya tenen idèntic IPC ni nivell de productivitat. L'augment de l'IPC als salaris és també un tema de justícia social i de lluita contra la pobresa. Per tant, tampoc no seria absurd que l'augment de l'SMI fos aplicat tenint en compte l'IPC de cada territori. Segurament, seria una aplicació més racional. En definitiva, cal pensar que l'augment de l'SMI en un context de creixement econòmic busqui arrossegar a l'alça altres salaris de les empreses. Això pot repercutir en un augment de les compres dels treballadors i, fins i tot, pugui representar un augment de l'activitat comercial i productiva que porti un augment del nivell d'ocupació. ■

2.626 persones ja tenen l'App del Col·legi!

coleconomistes.cat/app

Descarrega-te-la!

